

A portrait of a woman with short blonde hair, wearing a black headband with dark leaves, a black tank top, and long silver hoop earrings. She has a tattoo of a bird on her left arm. The background is a solid grey.

ADÉLA ELBEL

**- DOBA -
TEMNA**

STAND UP YOUR LIFE

-

Doba temna

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Adéla Elbel
Doba temna – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ADÉLA ELBEL

- DOBA -
TEMNA
-

© Adéla Elbel, 2020

ISBN tištěné verze 978-80-264-3366-8

ISBN e-knihy 978-80-264-3366-8 (1. zveřejnění, 2020) (ePDF)

Sobě i vám a hlavně mým dvěma dcerám

„Jednou jsi dole, jednou nahoře.“

— Robert Rosenberg

„Já bych teď chtěla na chvíli nahoru, dole už jsem byla zbytečně dlouho.“

— Adéla Elbel

OBSAH

Pán prstenu	10
Základní kámen	12
Střední pilíř	34
Svoboda?	54
První poločas rozpadu manželství	74
Druhý poločas rozpadu manželství	104
Rozvod aneb Lost	118
Cesta ven aneb Found	140
Epilog	154
Mým dcerám	156

PÁN PRSTENU

„Takže takhle,“ poznamenal lakonicky a s teatrálním gestem, za který by ho okamžitě a jednohlasně přijali na herectví na JAMU, položil snubní prsten na stůl.

Tak, a je to tady. Na tohle jsem čekala. Co teď? Jak mám zareagovat? Je sedm ráno a já se před pár hodinami vrátila z večírku, na který jsem utekla, jen abych utekla. Prostě pryč, kamkoliv, jen zdrhnout tomu dusnu, vši té tíze a být někde jinde. Kdekoliv jinde, jen ne tady, doma, kde se dal už několik let vzduch hustě syčený negativní energií a vzájemnou nespokojeností krájet. Navíc už za poslední rok zhoustl natolik, že v něm šly těžko najít čistý ponožky nebo zbytky naděje.

A teď tady byl okamžik, který jsem vyhlížela už roky, který jsem si ve skrytu duše přála a stejně tak se ho dčila. Okamžik, ve kterém jsem věděla, že nás všechny vysvobodí, že nám dá možnost vystoupit z něčeho naprosto nezdravého a nefunkčního, ale zároveň jsem tušila, že to ještě asi nebude prdel. Zpětně děkuju prozíratelnosti, že jsem ani zdaleka nedokázala dohlédnout, co nás ještě čeká, protože bych se toho taky mohla zaleknout.

„Tak jo,“ odpověděla jsem, co nejkldněji mi nevyspaný, rozrušený a večírkem zabarvený hlas dovolil, a dál jsem se koukala před sebe. Tak jo... takhle jednoduchý to je? Tak jo, odevzdaná reakce, jako když pro tebe přijde v tanečních ten nejmín hezkej kluk a tobě je trapný ho odmítnout.

„Nechceš ten prsten uklidit, ať ho Áma nenajde, hned jak vstane?“ vypadlo ze mě ještě. Na víc jsem se nezmohla. Chtělo se mi spát. Zaspát to všechno a probudit se někde úplně jinde, ideálně v novým, lehčím životě.

ZÁKLADNÍ KÁMEN

WE WILL MEET IN A MENTAL HOSPITAL

WE WILL MEET IN A MENTAL HOSPITAL

WE WILL MEET IN A MENTAL HOSPITAL

WE WILL MEET IN A MENTAL HOSPITAL

Do devíti let si téměř nic nepamatuju. Nesouvislé střípky, posbírané historky, zážitky připomenuté fotkami. Jenže tehdy se moc nefotilo, takže si pamatuju vlastně jen dvě dovolené v Jugoslávii, občasné svatby naší rozvětvené rodiny na Slovensku a zážitky ze školy. Vzpomínky spojené s tátou můj mozek sebezáchovně zapomněl nebo kamsi zasunul a pořádně za nimi zamkl, aby nevylezly a nechtěly bolet. Co já vím, zřejmě to tak traumatizovaná mysl dělá, aby člověk vydržel i to, co by normálně vydržet nemusel. No a do devíti let toho člověk s tátou zažije hodně, většinu toho nejmenšího života je s rodiči, takže jsem jednou ranou přišla o vzpomínky na to nejranější dětství. No a taky o tátu.

Táta umřel při autonehodě, když jsme jeli na vánoční svátky '90 na hory. Jedno bouchnutí poslalo hlavu rodiny na onen svět a zbytek se pak roky bezhlavě pokoušel o něco, čemu se říká normální život.

Zrovna rok '90 byl na fotky bohatěj. Po revoluci v '89 se táta asi zhluboka nadechl, seknul s prací podnikového ekonoma a začal podnikat. To si pamatuju z fotky, na které drží kufřík na spisy a v něm má spoustu poházených peněz. Devadesátková estetika byla všudypřítomná a kobercově nakažlivá.

Taky jsme seděli na lavičce v rakouském městečku Laa a jedli první koupenej pudink v barevných plastových kelímcích, se šlehačkou, co by na něm stála doteď, kdybychom ji s bráchou s naší vrozenou pažravostí okamžitě lačně nezbouchali. Na téhle fotce nám to moc nesluší, ale to je jedno, protože jsme právě prožili svůj první gastro orgasmus. Okej, když nepočítám naše docela časté vyjídání plechovky sálka polévkovou lžící.

Poslední zážitek s fotodokumentací mám dokonce i já v živé paměti. Tam táta zřejmě nehrál takovou roli. Hlavní hybatelkou děje byla máma. Šli jsme si takhle po Praze, po Střeleckém ostrově – představuju si to jako takovou mladou perspektivní rodinku s porevolučním zápallem v očích –, když tu najednou naši zahlédli pana prezidenta Havla, jak tam stojí s ochrankou, usmívá se na lidi a podepisuje se jim.

Sbírat podpisy byla kdysi bohužel móda i v naší rodině. Už jsme měli Rottrovku, Goťáka, a dokonce i Marcelu Holanovou, kvůli které mě málem ušlapal dav fanynek. Ale o tom jindy. Nebo ideálně nikdy, že...

Ok, tak já to řeknu hned, ať to máme z krku a už se tím nemusíme zabývat, protože ona to moc zajímavá historka není.

Obecně se ví, že děti na lidi dobře fungují a dá se na ně v mnohém vymluvit. Taky jsou docela dobrý, pokud potřebujete předběhnout frontu na WC nebo jako štít v davu, kolem kterého se každý raději rozestoupí. No to by ovšem ten dav nesměl čekat na podpis Marcely Holanové. Tam se slitováním neplýtvalo a ženy, které tenkrát ještě neznaly deodorant, zato dederon je halil všechny, se rvaly ke zpěvačce ve flitrovaném saku s vycpávkami, jako by to byla mikrovlnka na Black Friday. Oblíčeť se mi bořil do zadku ukrajinského typu paní přede mnou. Pokud nevíte, co je zadek ukrajinského typu, mám jedinou indicii: Halina. Už víte? Bingo, Belindo, otoč tygří hlavou. Prostě jsem měla hlavu zabořenou až po uši a dýchala už asi jen póry. Najednou mě nějaká velká ruka zvedla nad ostatní lidi a nesla mě směrem ke zpěvačce se slovy „pozor, ženy, je tu dítě“. Marcela se mi podepsala a já se vydala domů s mámou zářící štěstím, že se zítra pochlubí kolegyním v práci. No neříkala jsem to? Historka roku...

Ale zpátky k panu prezidentovi. Kde jsem skončila? Jo, s úsměvem se všem podepisoval, a tak máma zbystřila a opět se jala použít strategii tzv. „na Holanovou“ a nastrčila děcko. Tedy mě, devítileté obrylené káčátko, ze kterého se měla labuť teprve stát. Jo, s tou labutí si dělám prdel, ale point je jasnej, ne? Máma si prostě myslela, že co fungovalo na Holanovou, bude fungovat i na Havla. HH, no teda spíš haha.

Celá historka se udála takto:

Já (9 let), nesměle: „Dobrý den, pane prezidente, můžete se mi podepsat?“
VH (xy let, ale 40 už mu bylo, jinak by nemohl být prezident): „Ne.“

Takhle prozaické to bylo. Takhle dopadla má interakce s největší ikonou republiky: „Ne.“ Proč mě odmítl? Nevím. Třeba už spěchal, třeba musel vládnout nebo se mu chtělo čurat, říkala jsem si. Ale musím za tu malou Adélku ve mně přiznat, že jsem zpětně ráda, že jsem tehdy byla lehce opožděná a za

ikony jsem měla spíš Hurvínka nebo Jů a Hele, protože, hele, jinak bych se z toho sebevědomí sraženého prvním mužským odmítnutím taky nemusela vylízat.

A jsme u toho. U základního problému, který se vine jako tlustej, neohebněj, macatej červeněj drát celým mým dosavadním životem. Sebevědomí. Teda nic moc sebevědomí. Vlastně dost nízký sebevědomí. V podstatě téměř nulový sebevědomí.

No jasný, ty zrovna máš nízký sebevědomí. Vždyť se pořád někde ukazuješ, furt si fotíš selfička, pokoušíš se na nich o duck face, jakej se nedařil ani Agátě Hanychové v dobách její největší slávy, a nám budeš tvrdit, že nemáš sebevědomí? To víš, že jo, pusinko. Jak bys asi vylezla na pódium? Tady chce bejt někdo zajímavěj. Vždyť jsi všude! My už se bojíme otevřít i jogurt, abys z něj nevyskočila. A hlavně, děláš stand-up, ne? Ha! No? Jak tohle vysvětlíš?

No, hele, ale právě proto dělám stand-up. Sice jsem nikdy neměla dobrý a zdravý sebevědomí, ale vždycky jsem cítila potřebu dělat lidem radost. Žila jsem tím. Už od dětství jsem se snažila potěšit jiný a pobavit je. Oni pak na mě byli hodní a já se cítila dobře. Jenže tenhle koloběh by mohl v pořádku a celej život bezproblémově fungovat pouze za předpokladu, že kolem sebe máte jen bezva a vyladěný lidi, kteří se k vám taky chovají hezky a vůbec nemají potřebu si na vás vylívat nějaký vlastní frustrace, nebo dokonce boostovat pošramocný ego. Takže, ehm, ideální koloběh se nekonal, protože jsme jenom lidi, že jo. A každej jsme dostali životem nějak naloženo. Teď jde jen o to, jak s tím nákladem ložíme dál. Jestli tou fůrou zasypeme někoho jinýho a hurá, máme uvolněnou korbu, tak šupky zase někde něco nabrat, nebo si postupně sami zastavujeme a v klidu to u kontejnerů vytrídíme. To chce samozřejmě delší čas a větší soustředění.

No, ale tohle člověk na pódiu neřeší. Tam jde s motivací předat radost. Nabídne druhým svou schopnost se problému vysmát a odlehčit i jim. Tam sebevědomí netrpí, vysmíváte se problému a tím ho zmenšujete. Je to vlastně sdílená úleva. Jak pro diváka, tak pro vás. Společně se smějete a odlehčujete si. A na odlehčování já jsem machr. On by jinak člověk takovej náklad ani neunesl.